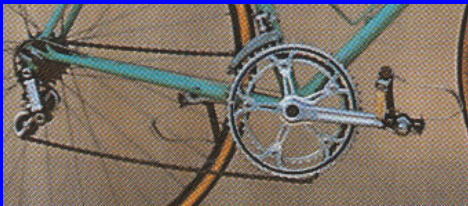
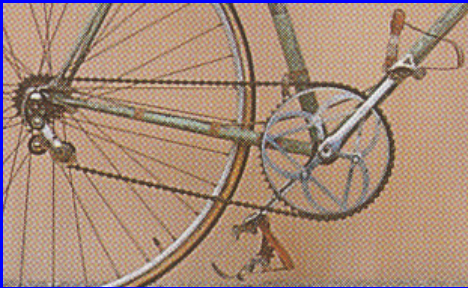

Herfst 2011

Voor nostalgierijders en retrofietsers

FIETSCLUB LEDIG ERF

BICICLETTA
DI
FAUSTO COPPI
GIRO DI FRANCIA
1949

Bicicletta di
GIMONDI FELICE
Venne il giro d'Italia 1976

BICICLETTA
DI
GINO BARTALI
GIRO DI FRANCIA
1948

Sanuario Madonna del Giro
Bicicletta di
ALFONSINA STRADA
1^a donna al Giro d'Italia
anno 1924
Bicicletta anno 1954

In dit nummer:

Dictee

Daarheen en terug

Elli, Lelli en Belli

De Bordjesjager

De helling des doods

Tricolore Bianchi

Fietsende fotografen

Woordbingo

En weer nieuwe aanwas:

Geboren:
12 augustus 2011
Ise Adriana Bouzebiba
Martine Hoogendam
en Seddy Bouzebiba

Herkennen van fietsonderdelen

Nr. 8: Balhoofdset

13 Jaar Kriek ontleed

Zie Pagina 23

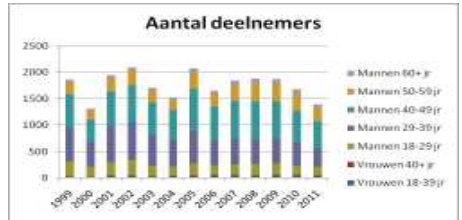

Fig. 1: Aantal gefinishte deelnemers, 1999-2011

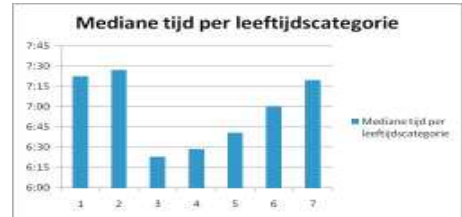

Fig. 2: Mediane tijd per categorie, gemiddeld over periode 1999-2011

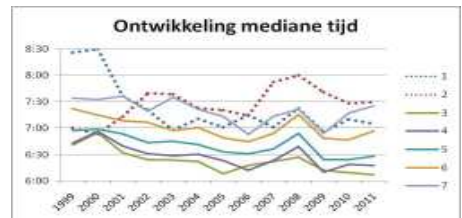

Fig. 3: Ontwikkeling mediane tijd per categorie

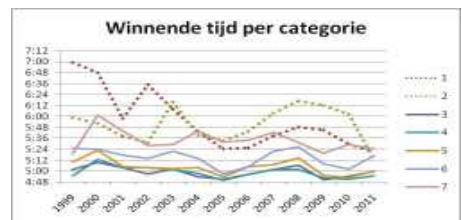

Fig. 4: Winnende tijd per categorie

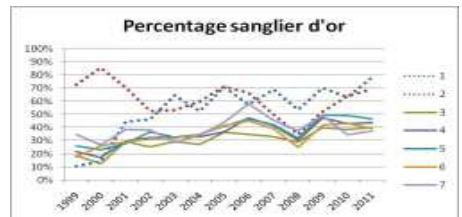

Fig. 5 Percentage deelnemers dat goud behaalt per categorie

HERFSTNUMMER 2011

Clubblad van de Fietsclub Ledig Erf

Jaargang 17, Nummer 3

Bulletin herfst 2011: inhoud en colofon.....	3
Redactioneel; Uitslag stemming beste artikelen uit 50 clubbladen.....	4
Beste verhaal van de vijftig.....	5
Een dictee ter afsluiting.....	6
Brest, daarheen en weer terug.....	9
Spanning en erotiek met Elli, Lelli en Belli.....	14
Eerste date, wielrennen, seks en dikke vrouwen.....	15
Camino de la Muerte.....	16
De fietsende parasiet, de parasiterende fietsers.....	17
Interview: Erik Suik.....	18
La Charly Gaul, een aanrader.....	20
13 Jaar Kriek ontleed.....	23
TvdM: De Bronckhorster Pijl.....	26
Een A bij de B's.....	27
Een beeldige combinatie.....	28
Avonturen van een bordjesjager.....	31
15e Ledig Erf Tijdrit; Schurende schakels.....	34
Open Oog.....	35
TvdM: Rondje IJsselmeer in twee dagen.....	36

colofon

Bestuur

Michiel Galama	06-21277653	voorzitter
Bert Coenen	030 - 2891110	penningmeester
Mini Kalivianakis	030 - 2891110	lid
vacature		lid

Ereleden

Ineke Galama
Frank Wester
Jacob van de Lagemaat
Peter Verhallen
Janine Mariën

Redactie: Patricia Breshamer, Otte Boom, Jan Bultjes

Website: fietsclub.ledigerf.net

Webmaster & adreswijzigingen: Henk v. Lingen, henk@vanlingen.net

Vertrek: iedere zondag om 13.00 uur, vanaf café Ledig Erf.

Contributie: 15,- euro per jaar, over te maken op gironummer 766950,

t.n.v. Fietsclub Ledig Erf te Utrecht of contant te betalen aan de penningmeester.

Bijdragen voor het clubblad naar: clubblad@ledigerf.net

Elektronische uitgave: fietsclub.ledigerf.net (clubbladen)

REDACTIONEEL

Het is weer herfst, alweer een zomerfietsseizoen voorbij. Veel mooie fietskilometers, maar helaas ook een aantal ernstige valpartijen en blessures van Sietse, Jos en Henriëtte. Gelukkig is de revalidatie in volle gang. Maar het zonnige zomerplezier is ten einde. We zitten weer in een bedompte donkere spinningruimte met een spindoctor die onze inzet denkt te moeten verhogen met aanmoedigingen en niet begrijpt dat ieder zijn eigen programma en trapfrequentie heeft en dat niet iedereen meedoet met complexe oefeningen van posities 1 of 2 naar 3 met of zonder tegenwind. Zeker niet als de uitleg volledig ondergaat in het muziek lawaai. Buiten is het donker of mistig, zodat het gevaarlijk rijden is op de Wetering of de Dijk. Gelukkig kennen we het parcours, anders zou nog menig clublid

jammerlijk verdwalen. Alleen de bosfietsers genieten van het ATB seizoen en de dito tochten. Als pure wegrenner is het doorbijten tot het weer lente wordt en hopen dat dan de conditie niet al te veel gezakt is. Overgewicht ligt de loer door amandelspijs of chocolade vlokken, om maar niet te spreken van overmatig alcohol gebruik zonder voorafgaande lichamelijke inspanning. Gelukkig zijn er de nostalgische verhalen over het afgelopen seizoen om de lange avonden door te komen. Het clubblad staat er vol mee. We zullen ook deze winter doorkomen en aan den einder gloort nu reeds het nieuwe jaar vol van beloftes over een aantrekkelijke spinjuf met veel ZZ Top, nieuw fietsplezier en nog mooiere verhalen. De redactie kijkt er nu al naar uit.

Jan

‘DE BESTE ARTIKELEN UIT 50 CLUBBLADEN’ UITSLAG STEMMING

Categorie 1: Roadstories

Herfst 2007: Stripverhaal PBP, Jan de Ruiter, Ivan Soenario, Christa de Bruin

Categorie 2: Ledig Erf Fietscultuur

Zomer 2003: De Daltonwaaier, Janine Mariën en Mini Kalivianakis

Herfst 2006 en 2007: Stijlprijs 2007: Chris Bruijnes en Jos Smulders

Categorie 3: Opmerkelijke gebeurtenissen, anekdotes, belletrie

Herfst 2000: Vrouwen, Mini Kalivianakis en Christa de Bruin

Categorie 4: Toertochtverhalen

Herfst 1997: Rondje door het IJsselmeer, 2e editie, Bert Both

Zomer 2000: Paris-Roubaix of het genot van de kassei, Jan Bultjes

Categorie 5: mooiste kافت

Voorjaar 2005 en zomer 2011

Categorie 6: speciale publieksvoorkeuren

Herfst 2007: Flitsen van Parijs-Brest-Parijs

BESTE VERHAAL VAN DE 50

“Het feest van list en bedrog of hoe een peloton ongemerkt aan woordbingo verslaafd raakte.” (Toespraak gehouden namens de Commissie der Wijzen door de heer A. Leenders, op 8 oktober 2011 te Utrecht)

“Onze opdracht luidde om één verhaal als mooiste aan te wijzen gekozen uit 50 nummers van het clubblad. Als lid van de 'commissie van drie wijzen' moet ik denken aan een cartoon die ik ooit bij een coach op het werk in een vitrine zag staan. Het was een tekening van een meisje in de stromende regen die boos keek en stampvoetend uitschreeuwde: het regent niet! Zo voelen wij ons als commissie ook. Maar wie A zegt, moet B ondergaan. Want we zijn natuurlijk door de redactie in het pak genaaid met een onmogelijke opdracht. We kunnen niet terug, dus hier komt de uitslag. Natuurlijk waren we vooraf bang dat iemand vraagt hoe eerlijk het allemaal verlopen is. Ter geruststelling: we hebben gesjoemeld. Het is doorgestoken kaart, als de commissieleden zichzelf veelvuldig op de shortlist zetten. (En achteraf boos dat we niet gewonnen hebben!). Misschien is de hele uitslag ook wel alleen door Henk gemanipuleerd. In dat geval constateert de commissie overigens dat Henk wel een goede smaak heeft. Sommigen hebben veel moeite gedaan om de uitslag buiten-reglementair te beïnvloeden. Zo hebben we vernomen dat Mini via de pc van de 90-jarige vader van Otte heeft gestemd, omdat Bert thuis zijn stem al had vergeven.

Wat is ons opgevallen?

Inhoudelijk zien we dat door de jaren heen

er steeds mooiere verhalen en presentaties in het blad zijn verschenen. Vorm en inhoud evolueren steeds verder. Woorden, foto's en strips dienen om uit te leggen wat er te beleven is aan fietsen, wat anderen niet gevoeld, gezien, geweten of begrepen hebben. Het blad mag er wezen! Zou het bij de Bruna niet in de losse verkoop kunnen?

Wat is de commissie bijgebleven?

Waarom is zoveel schrijven en praten over fietsen nodig en kan er niet gewoon doorgefietsd worden? Kennelijk is fietsen zo rijk aan indrukken dat gewoon 'ervaren' niet toereikend is. En natuurlijk onze vraag na afloop van de uitreiking: hoe heeft het onopgemerkt zo ver kunnen komen? Is het eigen aan het leven zelf? Ligt het aan de kille buitenwereld? Zou iemand het geloofd hebben als je dit 15 jaar geleden voorspeld had? Is er sprake van de wet van toenemende gezelligheid met het verstrijken der jaren? Wat is de oorzaak dat een club vol met agressief-sportieve fietsers, belust om op de weg en in het bos te winnen en de beste te zijn, verandert in een woordbingoclub voor 50 plussers? Dat de onderlinge strijd niet meer aan de meet wordt uitgevochten, maar de strijd nu gevoerd wordt over dubbele 'emmen', komma's en punten? Zou hier zich niet eens een commissie over moeten buigen?"

Alex

EEN DICTEE TER AFSLUITING

Met het idee speelde Janine al langer en als Janine een idee heeft, blijft dat daar meestal niet bij. In huiselijke kring hadden we een aantal jaren het Groot Dictee gedaan. Omdat na zoveel jaren van seizoensafsluiting de human interest ‘wie-is-wie en wat-is-waar en wie-deed-het-met-wie-en-waarom-kwisjes’ op waren, moest dit format er maar aan geloven. Mij viel de eer te beurt een paar lastige zinnen te bedenken.

De wording. Er moesten moeilijke uitdrukkingen in, met de nodige fietswoorden. En de zinnen moesten een verhaal vormen, het liefst met iets van een boodschap. Woorden waren zo te vinden, een verhaallijn is lastiger. In eerste instantie was de strekking wat het uiteindelijk geworden was, maar dat bevredigde niet. Zo romantisch gaat het er namelijk niet aan toe, want in de hedendaagse praktijk is de onderkant van de zondagse fietssamenleving rauw. In september heb ik driemaal meegereden en alle keren lag de gemiddelde snelheid van de langzaamste groep hoger dan 31. Een keer werden er stukken 45 per uur gereden en in gedachten hoorde ik Ineke Galama ‘niet harder dan 28’ roepen.

Dat was lang geleden en sindsdien zijn

Juf Mini bestudeert tekst op ‘voorleesbaarheid’

er vele pogingen gedaan om een C-groep levend te houden die met een beschaafde 27 à 28 gemiddeld terugkomt. Willemien, Harry, Michiel, Monique zijn er onder andere mee bezig geweest, maar na een tijdje vervluchtigden de initiatieven en haakte menig nieuwkomer, na een keer verdwalen op de Utrechtse Heuvelrug of in zijn/haar eentje op de dijk tegen de westenwind beuken, af. Dat anarchisme tot dit darwinistische mechanisme van survival of the fittest leidt, dat een liberalisering zonder enige valscherms iets is wat Thorbecke niet voorstond, wilde ik de penners meegeven! Een week voor de afsluiting was het concept van het ronkende, programmatische pamflet gereed.

Het gevaarte was echter te groot, met meer woorden zelfs nog dan het Groot Dictee van vorig jaar. Het werd gehalveerd en voor een boodschap bleek geen ruimte. Daarna kwam pas de spellingscheck, want ik had het verhaal bedacht zonder te controleren. Zo werd het toch nog haastwerk. (Terzijde: Ik was expres laat begonnen, uit vrees dat ik anders bij het melden klaar te zijn, te horen zou krijgen: ‘O, had je het niet gehoord, we gaan toch Lingo doen. Heb je toevallig nog twee rode ballen?’ Zo gaan die dingen vaak.) Uit de fouten die ik als bedenker vond, bleek me dat het een heel moeilijk

Het rondje

1. 's Middags vroeg bespiedt de aan cappuccino lurkende cliëntèle van het terras een bonte colonne, door haar abusievelijk als een eenheid verondersteld, daar zij niet weet van de symboliek van het kaalgeschoren been noch van de draagwijdte van het minuscule zadeltasje.

2. Enerzijds racen wat later de snellen, alsof ze met tegelijkertijd EPO, steroïden en Intralipid geïnjecteerd zijn, in een uiteengespat peloton over de Oost-Utrechtse wegen, met hooguit een kreet over achterderailleur, pignons en shimmy-effect en verder fantasieën over Andy en Fränk Schleck en Gesink en goud bij La Charly Gaul en Vélo Médiane Claudy Crielion.

3. Anderzijds hobbelen de bedaaide fietsers en fietssters zij aan zij over de door gletsjers geërodeerde Rüterberg en door Leersumers neergekwakte kasseien daar achteraan, terwijl zij zich onder gekout vermeien in cichorei, sint-janskruid en leeuweriken.

4. Gefinisht is daarna echter eenieder weer gelijk en toasten de vijanden van zo-even – zij spurten op leven en dood Vechten in- hun Weihenstephaner op een welbestede middag.

Gans het peloton is stil als Bert dat wil

dictee zou zijn en dat er niemand onder de tien zou eindigen.

De uitvoering. De zaterdag was ik er niet gerust op. Janine, die zelf aan het dictee wilde meedoen, hield zich afzijdig en ik werd ineens als de bedenker van de quiz naar voren geschoven. Verantwoordelijkheid. Wat als het peloton ging muiten? Als leden na een zin geen zin meer hadden om verder te schrijven? Zou Eric (bijv.) niet opstandig worden? Ik was daarom haast ontroerd toen er een doodse stilte viel bij het eerste oplezen en je een speld kon horen vallen. Bij de tweede zin stond Jeroen verbolgen op, was er

De meester calculeert het gemiddeld aantal gemaakte fouten

toch on-vrêe? Maar nee, het ging alleen over het tempo van oplezen, dat was te snel! Er heerste een voorbeeldige stilte, een hoofmeester zou er jaloers op zijn. Wat ongetwijfeld hielp was de strenge manier van voorlezen van Marjon en Mini, die acteerden alsof ze jaren juf waren.

Over de heikele woorden is al genoegzaam gedebatteerd, daarom een paar dingetjes. Het vermaledijde Intralipid bleek met een hoofdletter te moeten omdat het een merknaam is. Het is een verzameling vetzuren die door een Zweed in 1990 in een helder moment is samengebracht. Claudy/Claude: dit blijkt bij nader onderzoek een lastig geval. De koers werd tot voor een paar jaar met een e gespeld en is nu zonder redenging in een y veranderd. De oorzaak

Verbazing omdat Intralipid met een hoofdletter moest

lijkt te zijn dat Claude als [kloadii] uitgesproken dient te worden. Omdat alle Ollanders die aan de koers meedoen er [kload] van maken, zal de naam gewijzigd zijn. Een fonetische spelling ten behoeve van Nederlanders. Dit nu wetend maakt het wel erg zuur dat Claude fout gerekend is! Het shimmy-effect was speciaal opgedragen aan Harry, die er erg veel last van heeft. Helaas was Harry er niet.

De jurering. Tijdens het rappe nakijken met zijn zessen werd het 'juiste' dictee uitgereikt. Hiermee kwam het gemopper en gemonkel los. Tot drie uur in café De Vooghel werd er nog gekissebist en het is maar goed dat de website geen actief forum kent. Voor de uiteindelijke winnaars maakte het waarschijnlijk geen verschil.

Greg had met zijn taalhandicap in ieder geval de pechprijs mogen ontvangen. Willem van B. kreeg een mooie Dilettantenpen voor degene met het relatief hoogst aantal fietsfouten. Hij is na 15 jaar weer in fietstraining en daarmee zal het met de rijwielwoordjes ook vast weer goed komen.

Frebus sleepte een fraaie Monomanenprijs binnen omdat hij juist relatief weinig fietsfouten had. Naast een snelle fietser is hij beroepshalve goed van doping op de hoogte.

De algemene winnaar werd de door niemand getipte Rob Y, een van de snelste coureurs van LEF, nota bene de uitvinder van het badinerende 'koketteren met hun algemene belangstelling'.

Bij zijn speech was Rob wat negatief over de andere deelnemers, maar dat zal meer uit gewoonte zijn, gewend als hij is dat de mederijders bij een koers in zijn wiel hangen. Net als Willem had Rob 13 fouten. Het gemiddelde was circa 26, wat veel lijkt op 159 woorden, maar het was gewoon een duivels moeilijke toestand. Excuus daarvoor.

En zo was met dank aan Mini, Marjon en de nakijkers de quiz tot een eind gekomen, hoewel de discussie daarna nog lang voortduurde. Dictees blijken trouwens trendy te zijn: retro of decadentie? Voor het aanstaande Groot Dictee in december is zelfs Neerlands bekendste auteur Arnon Grunberg gecharterd. Wij zijn er klaar voor. Bert

THIS AWESOME 6' 6" MONSTER-STRONG DUTCHMAN BREST, DAARHEEN EN WEER TERUG

Het is zaterdag 20e augustus. Mijn fiets moet 's avonds om zes uur gecontroleerd worden. Met name een goed werkende verlichting en de aanwezigheid van reflecterende vesten is voor de Franse organisatie van groot belang. Ik kom er door en kan m'n startdocumenten ophalen. Nog één nachtje en dan mag ik.

Zondag de 21e augustus. Na het nuttigen van een door de organisatie aangeboden maaltijd ga ik naar het startvak. Het weer is geweldig en om half drie sta ik klaar. Met een Amerikaanse veteraan wissel ik nog de gedachte dat het solo rijden eigenlijk de enige manier is om PBP te volbrengen. Een jonge landgenoot waar schuw ik niet te hard van stapel te lopen ook al gaat het peloton er vandoor nadat de 'pace car' ons op achterstand zet.

Half vijf, te midden van zo'n 500 fietsers begin ik in de tweede startgroep aan mijn 2e Paris Brest Paris. De zon schijnt, de mensen stralen en de benen voelen gelijk goed. Waar ik mijn landgenoot voor waarschuwde sla ikzelf in de wind. Ik vind mezelf terug in de kopgroep en het gaat lekker. Ik hoef niet op kop en kan het tempo gemakkelijk bijbenen, heeft de snelle woensdagavondtraining toch wat opgeleverd. De kilometers zoeven onder me door. De route voert over heuvelachtig terrein en is nooit vlak. De hellingen zijn niet steil en met een juiste tactiek kan je vanuit de afdaling flink doortrekken bergop en zonder al te veel moeite weer boven op de volgende col komen vanwaar de routine zich herhaalt. Dankzij mijn niet

Bij de start oogt de auteur nog fris en fruitig

te zuinige gewicht en uiterst soepel draaiende wielen zoef ik bergaf vele mensen voorbij en kan met een ieder mee omhoog rijden. Het grootste deel van de eerste nacht rijd ik in een peloton met aan kop een Frans tandembaar die een uitermate continu tempo rijden. Wat overmoedig neem ik soms ook de kop in de hoop ook andere rijders tot een carrousel te krijgen. Echt veel levert het niet op want het Franse stel blijkt toch steeds weer de kop te pakken. Mijn mederijders hebben hun volgende positie geaccepteerd en ik leg me er dan ook maar bij neer.

Bij het krieken van de dag volgt de geheime controle. Ik besluit een kop koffie te nemen en merk dat het grootste

deel van het zo soepel rijdende peloton na het stempelen gelijk doorrijdt. Da's balen, m'n groep kwijt en moet dus op eigen kracht verder. Maar zoals ik me voel kan ik het hebben. Koffie op en broodje achter de kiezen stap ik op de fiets voor het vervolg. In de klim haal ik een Italiaan in die gelijk aanpikt. Even later waarschuwt hij mij dat ik een slag in m'n wiel heb. Ik aarzel geen moment en maak gelijk rechtsomkeert, terug naar de laatste controle waar ook een fietsenmaker aanwezig was. Daar aangekomen blijf ik een compleet spaakstel door de velg heen getrokken te hebben! PBP op dit wiel afronden kan ik wel vergeten. Wat te doen? De fietsenmaker overlegt met iemand van de organisatie en even later wordt mij duidelijk gemaakt nog maar een kop koffie te halen en dan terug te komen als zij een vervangend achterwiel in mijn fiets hebben gezet. Twintig minuten later sta ik weer bij het stalletje en heeft mijn fiets een degelijke 36 spaaks DT Swiss achterwiel. Band, cassette en spanner zijn overgezet en ik kan mijn weg vervolgen. De fietsenmaker en de organisatieman zeggen mij dat ik het wiel in Parijs aan de organisatie moet afgeven. De fietsenmaker wil zelfs geen fooi hebben, hij zegt dat hij erg blij en vereerd is mij als PBP rijder op deze wijze te kunnen helpen. Dat is toch geweldig. Dit is wat PBP los maakt en betekent voor mensen. Ik vervolg mijn weg, maar zit ondertussen wel alleen, ik kan alleen nog hopen gelijkgestemde enkelingen tegen te komen. De overmoedige inspanningen van de nacht ervoor breken me op. M'n maag is leeg en Brest lijkt nog heel, heel erg ver weg. Klimmen wordt moeilijk. Ik moet mensen

laten lopen en op m'n tandvlees kom ik bij Tinténac. Tijd voor een goede pauze. Stempelen en dan goed eten. Ik schep m'n bordje vol en ontdek de riz-au-lait, als smakelijke aanvulling van m'n energiereserves. Voldaan loop ik wat rond op de controlepost en ontdek dat je een douche kunt nemen. Alleen in een grote doucheruimte met alle waterdruk en warmte verfris is mij en geef mijn spieren een weldadige massage. Nu kan ik er weer tegen. Brest here I come!

Ook ditmaal was het materiaal niet bestand tegen de kracht van Gerco

Vanaf Carhaix de laatste etappe naar Brest. Door de bossen van Amoric. Vier jaar terug reed ik hier, samen met Janine, midden in de nacht en openbaarden zich hier de meest bijzondere visioenen. Nu is het nog licht en ik geniet ten volle van de volwassen bossen en prachtige doorkijkjes. Het tusseneinde komt in zicht. Maar ik ben wel moe, moe en nog eens moe. Aangekomen in Brest geloof ik het wel, mijn hartslag komt niet meer onder de 100 en niet boven de 130. Een tijd onder 60 uur zit er niet meer in en ik besluit goed te eten en goed te gaan slapen. Ik meld mij bij de slaapzaal voor een nachtrust van 5 uur. Om me heen alle-

maal mannen, op zekere leeftijd, bezweet en moe van de geleverde inspanning. Als ik over de Drift fiets denk ik wel eens aan een kippenhok, dit is een zwijnenstal! Ik kan de slaap niet vatten maar dwing mezelf tot rust en concentreer me op een zo rustig mogelijke ademhaling en hartslag. Net na twaalfen ben ik het zat en besluit om op te staan en te vertrekken.

De benen voelen weer goed, de genomen rust blijkt goed geweest. In een stevig tempo kan ik samen met drie Canadezen en een Amerikaan de tocht hervatten. Bij de afdalingen zijn het Hahn (de Amerikaan) en ik die om beurten ons peloton op sleeptouw nemen, in volle vaart een duister avontuur tegemoet. Terug in Carhaix lijkt daar een oorlog uitgebroken. De toch niet echt kleine ruimte van de controlepost is afgeladen met fietsers. Een eindeloze stroom met hel verlichte koplampen rijdt de binnenplaats op, schuift aan in de rij voor de stempelpost en schuifelt door naar de uitgiftebalie voor het eten. Aan de tafels zitten mensen te eten, te suffen en te slapen. Alle enigszins afgelegen en ook niet zo afgelegen plekken liggen vol met randonneurs die proberen wat te slapen. We moeten letterlijk over hen heen stappen. We nemen afscheid van de Canadezen en ik fiets samen met Hahn verder. Na een goede dertig kilometer passeren we een bar. Ik zelf heb last van een slaapaanval en zie Hahn letterlijk van z'n fiets vallen. We gaan koffie drinken. Une grande café noir kan echt bijzonder, bijzonder lekker zijn. Ik heb hier ook de kortste nachtrust ooit. Deze duurt net zolang als dat je nodig hebt om je hoofd langzaam vanuit een zittende po-

sitie in je elleboog te laten vallen, een keer te zuchten en terstond weer recht over-eind te komen. We gaan verder en halen de ene na de andere fietser in. De groep zwelt langzaam aan tot een prettig clubje waarmee we goed kop over kop kunnen rijden en dus flink opschieten. Op weg naar Loudéac rijden achter ons pelotonnetje een paar wagens. We rijden omhoog op een tweebaans weg. Toch iemand die z'n geduld niet kan bewaren en vanuit laatste positie vol gas de wagens en ons wil inhalen. Op hetzelfde moment komt een tegenligger over de col en boem er boven op. Ik rijd achteraan in onze groep een voel de wind vanaf de rondtollende wagen aan m'n benen zuigen. Van de bestuurders zien we niets omdat de airbags dienst doen. We kijken om en naar elkaar. Niemand van ons weet wat te doen, we zien dat vanuit de andere auto's mensen uitstappen en naar de gecrashte wagens lopen. Wij fietsen door. Later op de dag vernemen we dat een Amerikaanse deelnemer, terwijl hij zijn band verwisselde, is gegrepen door een vrachtwagen en is verongelukt. Wij kwamen goed weg!

Het fietsen begint routine te worden. We blijven goed bij elkaar en komen dinsdag tegen de avond in Villaines-la-Juhel aan. Nog een dikke 250 km! Het hele dorp is uitgelopen om de randonneurs te bekijken en aan te moedigen. In de restauratie is het een drukte van belang en bij binnenkomst schrik ik van de lange rij die voor het buffet staat, dat wordt zeker een half uur wachten. Maar dan blijkt de galantie van de Fransen. Zodra men door heeft dat we met een paar fietsers bin-

nenkomen splitst de rij zich als een rode zee voor Mozes en worden wemet voorrang geholpen. Doordat we lopen te klungelen met bidons en schoenen, wordt ons dienblad zelfs gedragen en hoeven we alleen maar te volgen naar de tafelrijen in de grote feestzaal. In opperste stemming eet ik m'n bord leeg en trakteer mezelf op een klein biertje. Nog een facebook post en we kunnen weer weg.

Bij m'n fiets gekomen ben ik m'n gelegenheidsvrienden uit het oog verloren. Uiteindelijk heb ik alleen Hahn terug kunnen vinden. Het is 10 uur 's avonds en Parijs (Saint-Quentin-en-Yvelines) wacht om de hoek. We krijgen een lang

Zo zouden alle wielrenners bediend moeten worden stuk vals plat naar beneden en gaan in volle vaart van start. Daarna wordt het heu-velachtiger. Ik merk dat Hahn soms moet lossen. Ik houd me in en een tijdlang gaat het goed. We worden ingehaald door een Italiaan en we kruipen in z'n wiel. Na een tijdje kijk ik om en zie dat Hahn ver-dwenen is. Ik houd de benen stil en in een dorpje wacht ik een tijdje. Ik krijg het vermoeden dat Hahn ergens is gaan rusten en besluit alleen verder te fietsen. Via het Facebook account van z'n vrouw

begrijp ik later dat hij door een diep dal gegaan is.

"He did ride for a long way on the back stretch with a 6' 6" monster-strong Dutchman, which was awesome, until he was dropped ... from 38 km/h to 8km/h ... that's when Hahn realized that being shot by the side of the road was preferable to continuing... he made it even so! No one had a gun! "

Uiteindelijk dan toch alleen. Ik rijd door de nacht en de slaap laat zich weer voelen. Ik moet nu goed mijn best doen. Doorrijden en doorrijden. Af en toe voel ik m'n oogleden zwaar worden. Tot ik zelfs een zwieper maak en merk dat ik het eerder beschreven hazenslaapje ongewild op de fiets aan het uitproberen ben. Ik bespeur een bankje en met alles aan wat ik bij me heb leg ik mezelf te ruste. M'n telefoon dicht bij mijn oor en op een half uur. Ik val weg en wordt door de zacht trillende xylofoon weer gewekt. Nog een kwartiertje. Daarna zet ik mezelf weer op de fiets en ga verkleumd de nacht weer in. Tegen het krieken van de dag bereik ik Dreux. De laatste controle, nog 90 km te gaan. Het belooft een prachtige dag te worden. Ik geniet van de opkomende zon en maak al fietsende een paar foto's en een kort filmpje van dit geweldige moment. De tocht bijna volbracht, nog peut in de benen en geen problemen met m'n zitvlak. Vlak voor Saint-Quentin-en-Yvelines de laatste hellingen, de pittigste qua helling, maar ze kunnen mij nu niet meer deren. Dansend op de pedalen dartel ik naar boven en op de vlakke stukken haal ik nog soepel

een snelheid van 35 km/u, het kan niet op.

Of toch wel, bij de eerste huizen van Saint-Quentin-en-Yvelines kom ik in een ochtendspits terecht en merk dat van een voorkeursbehandeling hier geen sprake meer is. Motoren, auto's en bussen rijden als het moet dwars door je heen. Welkom terug in de echte wereld, goedemorgen. Ook blijken er opeens stoplichten langs het parcours te staan, die op dit tijdstip natuurlijk allemaal op rood staan. Gvdme. Ik wordt kwaaiër en kwaaiër. Hoe hebben ze de route zo kunnen plannen. Vier jaar gelden liep die toch anders, toen waren er toch helemaal geen stoplichten! Een halve kilometer voor de finish is de weg afgezet en heb ik alle ruimte voor een eindsprint. Net genoeg om het boze gevoel van het laatste stuk van me af te trappen. Op woensdag 24 augustus rijd ik om 8.45 uur over de meet, na 64 uur en een kwartier, dat staat!

Bij de finish gun ik mezelf een paar biertjes, klets wat en ga dan terug naar de camping. Deze ligt er verlaten bij en ik heb het gevoel dat ik één van de eersten ben die zijn tentje weer open ritst. Een paar uur slapen, wat eten en de boel opbreken. Terug naar de finish waar ik met Jeroen Verdenius heb afgesproken. Hij is zojuist met de Thalys naar Parijs

gekomen om me op te halen. Hij zei dat hij het uiterst onverstandig zou vinden als ik zelf na zo'n inspanning terug zou rijden naar Utrecht. Als dat geen clubverantwoordelijkheid is! Jeroen bedankt!

's Nachts om drie uur draai ik de sleutel van onze voordeur om en stap naar binnen. De familie ligt te slapen. Op de keukentafel staat de waardering waarvoor je het allemaal doet. M'n vrouw en dochter hebben zich uitgeleefd op een prachtige taart. Wat kan fietsen toch mooi zijn.....

Gerco

ADVERTORIAL: TATTOO – BOTH

Herinneringen aan uw mooie fietstochtje? Tattoo-Both verzorgt uw eigen chainlube-memory. Garantie tot de volgende douchebeurt!

Nieuw!! Ook uw adres voor al uw dictees op maat. Pimp uw bedrijfsuitje of partijtje op met een intellectuele uitdaging. Kies het thema, wij doen de rest.

SPANNING EN EROTIEK MET ELLI, LELLI EN BELLI

In de zomer van 1999 hoorde ik op het Ledig Erf terras Monique en Roos erg opgewonden vertellen over een recente Tour-etappe met de renners Elli, Lelli en Belli in de kopgroep. Die gebeurtenis bezorgde de beide dames duidelijk veel vrolijkheid. Dit verhaal wekte mijn belangstelling voor de namen van wielrenners. Als je er eenmaal op gaat letten blijkt dat veel wielrenners exotische namen hebben die als muziek in de oren klinken. De renners worden er gelijk mooier, fraaier en mysterieuzer door. Zo heb ik in 2002 op de radio een dame horen wegsmelten bij het uitspreken van de naam 'Igor Gonzalez de Galdeano'. Igor reed in 2001 en 2002 samen met zijn naamgenoot (en wellicht familielid) Alvaro bij ONCE. Toch schuilen er addertjes onder het gras. Zuid-europese namen klinken voor ons soms erg exotisch en opwindend maar in de vertaling blijken ze soms erg banaal. De naam Zilveruitjes heeft weinig uitstraling, Cipollini daarentegen verspreidt een belofte van spanning en verholde erotiek.

Namen uit ons eigen Noord-europese taalgebied hebben hooguit een komische klank. Ondanks het feit dat hij in de 70-er jaren drie dagen de roze trui droeg werd de naam van de Noorse renner Knud Knudsen zelden zonder grinniken uitgesproken. Zelf moet ik bij de Letse coureur Ignatas Konovalovas altijd aan het mooie kinderverhaaltje over Koning

Alberto Elli,

Massimiliano Lelli, Wladimir Belli

Kaskoeskielebas denken. Ricci Bitti (Farnese Vini 2011) bezorgt mij ook zeer veel vrolijke gedachten. Veel Duitse wielrenners lijken het meest te willen opvallen door hun naam: Stephan Schreck (Telekom 2001), de broers Ralf en Bert Grabsch (Telekom en Phonak 2001-2002, HTC 2011), Dirk Ronellenfitsch (Team Coast 2002), Bjoern Papstein (Gruppe Lamenta 2008), John Degenkolb (HTC 2011) en niet te vergeten de Zwitser

Pascal Hungerbuehler die in 2008 ten val kwam in De Panne. In de 60-er jaren was de Fransman Charly Grosskost ook niet echt gezegend met een achternaam die tot zwoele dromen aanzet. Aandacht trekken via de naam moet onlosmakelijk met het Duitse taalgebied te maken. In de Duitse politiek zijn het dames die hierdoor vooral maatschappelijk carrière maken. De vrouwelijke minister van justitie in de deelstaat Nordrein-Westfalen noemt zichzelf Müller-Piepenkötter en haar collega in de bondsregering staat bekend als Leutheuser-Schnarrenberger. Elke roman-uitgever zou zijn schrijvers het gebruik van deze namen verbieden.

Maar hoe liep het nu af met Elli, Lelli en Belli in die Tour-etappe? Geen van drieën behaalde in 1999 een etappe overwinning. Diepgravend onderzoek leert dat deze renners in de Tour van 1999 niet bij elkaar in een kopgroep hebben gezeten. In de

12e etappe ontsnapte Elli & Lelli en reed Belli in de achtervolging. In de 14e etappe deden ze dit nog eens over. Of Belli geen gewenste medevluchter was voor Elli & Lelli of dat de Tourdirectie een samenrijden van de heren heeft voorkomen is uit de bronnen niet meer te achterhalen. De vrolijkheid van Monique en Roos heeft er niet onder geleden.

Uw taal-redacteur Jan

PS: *De nummer twee van de Vuelta 2011, Chris Froome (Sky 2011), deed zijn naam eer aan als we er van uitgaan dat de VRT-commentatoren gelijk hebben als ze zijn naam uitspreken als 'Vroem'. Zijn naam valt in de bekende Jan-Raas-categorie. Het blijft echter de vraag waarom Froome geen carrière als auto- of motorcoureur is begonnen. De volgende keer in deze rubriek aandacht voor Eneritz Iturriagaachevarria, een baskische wielrenster die verdienstelijk reed op het WK in Kopenhagen.*

ONDERZOEK VOOR HET ZOEKEND LEDIG ERF LID EERSTE DATE, WIELRENNEN, SEKS EN DIKKE VROUWEN

Van onze verslaggeefster. Nou heren, goed om te weten: Als je geen zin hebt om drie dates te wachten voordat je ook maar de kans krijgt met haar tussen de lakens te duiken, date dan een dikke vrouw. Dat blijkt uit onderzoek van het Britse Freedating. Hoe zwaarder de vrouw hoe groter de kans dat zij er voor in is een eerste date af te sluiten met een partijtje rollebollen. Bij mannen is dit omgekeerd. Een atletische goed gebouw-

de man duikt eerder in bed op het eerste afspraakje dan zijn meer gezette seksegenoot. Ook blijken vrouwen die geïnteresseerd zijn in auto's en die graag een (alcoholisch) drankje drinken er vaker meteen helemaal voor te gaan. Opvallend is dat bij vrouwen én mannen die een liefde hebben voor wielrennen, de kans op seks het kleinst is.

Site: www.freedating.co.uk/dating-profile-attributes-vs-first-date-outcomes.html

CAMINO DE LA MUERTE

Deze zomervakantie maar eens niet fietsen. Met vrouw, zonen en hun respectievelijke vriendinnen naar Peru en Bolivia. Zien, ruiken, voelen, wandelen, eten, drinken. Toch maar een beetje fietsen: de Camino de la Muerte, klinkt leuk.

Van 4700 meter 64 kilometer afdalen naar 1100 meter via een grotendeels onverharde weg. De rest van het gezin heeft zo haar twijfels (eng!) maar dit moet vind ik één van onze high-lights worden. Dat wordt het ook, zij het met een verdomd lullig en pijnlijk einde.

Nog gauw even een gelletje naar binnen vóór de cocaine controlepost

De start is ijskoud. Sneeuwvelden. Alpaca's. Wolkenflarden. Eerst een stuk verhard, tot de controlepost waar wordt gecontroleerd op aanvoer van grondstoffen voor cocaïne-aanmaak. Dan wordt het onverhard en erg mooi. Langzamerhand verandert de omgeving. Het wordt steeds groener, warmer en vochtiger. Het pad is goed te doen en ik voel de ambitie groeien om vooraan in de groep (achter de gids en zo'n Australiër die je overal ter wereld tegen komt) 'sportief' af te dalen. Tussen neus en lippen passeren we het huis waar Klaus Barbie tot

Camino zonder vangrail maar met zandhoopjes

zijn arrestatie heeft gewoond, verschillende plekken waar bussen met man en muis honderden meters naar beneden zijn gestort, plekken waar Boliviaanse overheidsboeven tegenstanders het definitieve zetje gaven en de plek waar twee weken voor onze komst een Japans meisje rechtdoor ging waar zij rechtsaf moest, linea recta de eeuwige rijstvelden in. Camino de la Muerte? Het is maar goed dat mijn Spaans niet je dat is. Gezinsleden beginnen het ook steeds leuker te vinden en ik, als verstokte non-ATB'er, heb visioenen van een glorieuze nieuwe winterbesteding. We beginnen aan de laatste kilometers; geen afgrond meer te zien en het pad verbreedt zich. Ik haal een andere groep fietsers in op jacht naar de gids en de Australiër. Het lijkt wel of er hier aan de weg wordt gewerkt ... al die hopen zand! Met een suizende vaart duik ik in een hoop zand. Misschien rem ik nog maar blijkbaar niet overtuigend.

De wereld ziet er even heel anders uit: zand, lucht, fiets, auw. Ik krabbel op en merk dat ik geen adem krijg. Een gids komt naar me toe, bekijkt mijn valhelm en mompelt: "Definitely a lifesaver". Verder constateert hij een bobbel op mijn sleutelbeen die daar niet thuis hoort. Ik denk dat het wel meevalt. Dat dacht ik bij al die andere botbreuken en kruisbanden ook altijd. Terug in La Paz (het begint toch wel behoorlijk pijn te doen allemaal) in een kliniek waar het rijke deel van La Paz wordt opgelapt. Foto's. Een dubbele sleutelbeen-

Hombre Jos met mitella en flexibele bloedplasma-zak

dat er een geniepig botje naar buiten gaat steken) en drie gebroken ribben. Wat zijn Bolivianen toch aardig allemaal. Ze willen wel graag dat ik gelijk alles betaal met de creditkaart. Terug thuis kijk ik naar buiten en regent het hard. Ik realiseer mij dat het weer eens, como siempre, mijn eigen stomme schuld was, misschien ook wel weer veel erger had kunnen afgelopen en dat ik mij deze winter toch maar weer toe leg op spinnen en schaatsen. Daar valt ook nog wel wat mee te breken denk ik.

Jos

Van de redactie: elke vergelijking met een bestaande Ledig Erf wielrenner berust natuurlijk op louter toeval!

DE FIETSENDE PARASIET/ DE PARASITERENDE FIETSER

Er zijn fietsende parasieten die al wielzuigend tot een meter van de streep verwijderd niet te zien zijn en plots toch als eerste hun wiel over de streep drukken. Dat zijn grote, meercellige parasieten. Ze teren op andermans kracht. Er zijn, heb ik inmiddels mogen ervaren, ook kleine parasieten die hetzelfde doen. Ééncelligen, die een fnuiken- de werking op de voedsel-

Is het een Giardia parasiet of een bekende LE-fietsers?

opname hebben. Wielzuigen helpt dan niet meer. Je wilt wel, maar je kan niet. De conditie holt achteruit. Ritjes eindigen telkens in een verdrietige ervaring: weer door 17 bejaarden op elektrische fietsen ingehaald.

Een parasiet heeft zelfs invloed op de lengte van mijn stukje. De pijp is nu al leeg. Dat zal sommige clubgenoten deugd doen. Laurens

GEEF MIJ MAAR EEN BERG

Op de Ledig Erf poster staat iemand die de vorige geïnterviewde (Janine) niet kende. Logisch, want Erik Suik is wel lid (al drie jaar!), maar fietst niet zo vaak mee. Te druk met andere sporten en met zijn werk als persvoorlichter bij de gemeente Utrecht.

Aanleiding

“Bert Coenen heeft me aangespoord om bij het Ledig Erf te gaan fietsen. Dat bevalt prima maar dit jaar kwam het er niet zo van: veel te weinig geweest vanwege een polsbleesure.”

Hoe lang fiets je al?

“Op mijn zesde kreeg ik mijn eerste rode racefietsje en reed samen met mijn broer ‘rondjes Tour de France’ rond het bejaardenhuis. Op mijn twaalfde kwam er een mooie Peugeot racefiets. Mijn broer en ik keken veel naar wielrennen en op vakantie met mijn ouders gingen we natuurlijk echt naar de Tour.

Eindelijk kwam er op mijn 17e een ‘echte’ racefiets. De klikpedalen sloopte ik eraf: veel te gevaarlijk. We reden veel rond Amersfoort en de Amerongseberg zat vaak in ons rondje.

Op vakantie ging de fiets mee; daar deed ik mijn eerste echte bergervaring op. De teller bleef hangen op 80 km/u, zonder

helm dus. Dat vonden mijn ouders wat minder.”

Over vlak, bergop en bergaf

“Fietsen met bagage vind ik niks, dus ga ik zomers met de trein en de fiets in een tas naar de bergen: Furka, Grimsel, Croix de Fer. Dat vlakke vind ik weinig interessant: daar moet je zo snel mogelijk overheen. Maar zo’n flinke berg: daar hou ik van. Op de pedalen en rammen maar naar boven. Op de top lekker kletsen met de andere wielrenners. Naar beneden ben ik wat voorzichtig: ik heb wel wat ongelukken gezien. Eén keer werd het in Zwitserland eng: driften in de regen naast een afgrond: dat ging net goed. Ik daal gewoon ‘met de rem erop’ en hou de fiets lekker onder controle.”

Wat vind je van de club?

“Het Ledig Erf heeft natuurlijk het mooiste terras van Utrecht en het lekkerste bier, Weihestephan dus. Ik rij op zondag en woensdagavond. De meeste mensen zijn heel aardig, sommigen zijn wel fanatiek zeg. Op zondag zie ik soms wel asociale wielrenners. Ik kan me de woede van andere weggebruikers wel eens voorstellen. In volle vaart door Amerongen omlaag dwars door het verkeer heen:

Met zo'n rood racefietsje heeft Eric vast heel wat ouwetjes omver gereden.

moet dat nu? Keihard over het kruispunt bij Leersum en dan niet even wachten, dat vind ik nogal flauw. Sommigen zijn toch sneller: dat weten we nu wel. Soms

Als je zo op vakantie wilt, moet je wel een hele lichte fiets hebben.

spreek ik de mensen er wel eens op aan. Ik houd van een flink tempo op het vlakke en dan vol de berg op. De Dijk met tegenwind ligt me niet zo: lastig dat waaier rijden en op het kantje rijden. Daar komt wel eens commentaar op, dan krijg je wel eens ‘aanwijzingen’. Ietsje afremmen in de bochten vind ik helemaal niet erg; ook dan krijg je dan wel eens ‘een opmerking’.

Na afloop drink ik altijd lekker mijn bier-tje en klets gezellig mee. Ik ken nog niet zoveel mensen maar herken wel vele gezichten. Wielrennen is natuurlijk ook zien en gezien worden.”

Andere sporten

“Ik heb altijd veel gevoetbald maar daar ben ik nu mee gestopt vanwege die pols-blessure. Nu doe ik veel aan hardlopen: halve marathons, de zevenheuvelenloop en nu maar trainen voor een hele marathon (dan binnen de drie uur). Hardlopen

vind ik de meest ontspannen sport: hoe groter de afstand, hoe meer je je ontspant. Dat is met wielrennen wel anders: op een gegeven moment kan je gewoon niet harder en dan is daar die man met de hamer. En dan doe ik nog aan tennis. Ik houd van de combinatie van sporten. Alleen voetbal en fietsen ging minder samen maar de rest kan prima. Die afwisseling stimuleert me enorm.”

Wat mogen we eigenlijk niet weten?

“Het merk fiets waarop ik rij is werkelijk te genant. Voor een nieuwe heb ik me 3,5 jaar geleden laten opmeten bij ‘een ons bekende fietsenmaker’ en een offerte gevraagd maar daarna niets meer gehoord. Dit voorjaar moet ik maar eens ergens anders gaan kijken naar een mooie nieuwe fiets.”

Wie is de volgende geïnterviewde?

“Eens even kijken op die poster voor de gezichten: aha Jan de Ruyter, die zou ik wel eens beter willen kennen”.

Erik bedankt en tot volgend jaar op het terras met je nieuwe fiets!

Patricia, Jan, Otte

Zo, nu weet iedereen wie Erik is.

LA CHARLY GAUL : EEN AANRADER

Omdat het dit weekend voor het eerst sinds lang geen mooi weer is om te fietsen is het de hoogste tijd om mijn belofte om een stukje over La Charly Gaul te schrijven voor het blad in te lossen. Hoewel belofte? Want geheel en al vrijwillig is het natuurlijk niet. Eigenlijk kun je wel spreken van chantage. Heel geniepig door de redactie onder druk gezet om dit stukje te schrijven.

Maar goed. Aangezien ik mijn eerste Gaul met veel plezier en met redelijk goed gevolg op mijn nieuwe tricolore Bianchi heb volbracht, zal ik jullie proberen daar een verslag van te geven. Dit geeft ook de mogelijkheid me te introduceren bij die Ledigerfers die mij nog niet kennen. Voor mijn eerste Gaul reis ik op zaterdag 3 september aan het begin van de middag in stralend weer naar Luxemburg af. Dit geeft me ook de gelegenheid voor een jaarlijks terugkerend uitje, een bezoek aan Math Salden om mijn voorraad fietskleding op het gewenste peil te brengen. In het gastvrije hotelletje 'Zum Golfstübchen' in Echternacherbrück (Duitsland) voeg ik me bij de al aanwezige Ledigerfers/Nachtegalen Jan B, Frank van W., Wim, Chris, Pluup, Bart, Ber en Marian.

Het weer op de zondag is uitstekend om op de fiets te stappen en van een mooie cyclo te genieten en dat ben ik ook van plan. Het is weliswaar bewolkt maar met 22 à 23 graden prima fietsweer. Warm genoeg om niet echt last te hebben van de korte maar heftige stortbui die 's middags valt. Op aandringen van Jan staat de 163 km-ploeg (Jan, Frank, Ber,

Wannes en Eltjo controleren de wielomtrek

Bart, Wim en ondergetekende) zondagmorgen 4 september al vroeg aan de start in Echternach. Omdat we vrijwel de eersten zijn staan we helemaal vooraan bij de startlijn. De tactiek van Jan, op basis van de ervaring van vorig jaar, is om de eerste 30 vrijwel vlakke kilometers vooraan met de snelsten mee te rijden. Daarna kun je in je eigen tempo de heuvels aanvallen. Terwijl het startvak zich langzaam vult met o.a. nog meer LE-

ers loopt de nerveuze spanning voor de start zoals gebruikelijk op. De 103 km-rijders Chris, Pluup en Marian kijken toe, terwijl ze nog ontspannen van koffie genieten op het terras naast de start.

Het startschot wordt traditioneel gegeven door de dochter van Charly Gaul. En zoals gebruikelijk in cyclo's probeert iedereen direct na de start zichzelf een goede positie te verwerven, soms met de meest rare manoeuvres tot gevolg. Dit gebeurt zeker in La Gaul, een cyclo die door veel renners als een echte wedstrijd wordt beschouwd. Zelf houd ik niet zo van dat gedrang vooraan. Ik laat me dan ook vrij snel terug zakken om in alle rust en als een echte diesel de eerste 30 km op gang te komen. Het gevolg van mijn tactiek is wel dat ik vrij veel alleen en relatief achteraan fiets. Deze tactiek geeft echter ook de gelegenheid om volop te kunnen genieten van deze prima georganiseerde tocht en de mooie wegen in het keurige Luxemburgse landschap. Het 163 km lange parcours kent dit jaar zeven beklimmingen, niet te steil, gevolgd door mooie glooiende afdalingen. En omdat de weg vrij gehouden wordt voor de koers kun je de fiets lekker laten gaan. Bij de beklimming van de tweede helling zie ik

Pluup, Marian en Chris hebben wellicht het terras nooit verlaten

de eerste bekende Ledig Erf shirts lonkend voor mij rijden; Jan in z'n retro-shirt en Paul in het zwart-oranje. Dit geeft mij een extra impuls om even aan te zetten en ze in te halen. Zo maak ik tijdens de rit voor het eerst kennis met één van mijn nieuwe clubgenoten, Paul dus. Vanaf de tweede helling fietsen we een deel min of meer met z'n drieën op, ieder in z'n eigen tempo.

In de vierde klim laat ik Jan definitief achter me. Grote delen fiets ik alleen, soms samen met Paul. Ik geniet van het peddelen over de glad geplaveide weg die langs mooie bossen en kastelen/ruïnes heuvel op heuvel af leidt. Na de zevende en laatste klim, waar ik door de regen en nattigheid extra gedreven ben om snel over de finish te gaan, weet ik ook Paul nog net af te schudden. Juichend kom ik over de streep.

Chris nam ruim de tijd voor deze Bofferding-miss

Het eerste dat ik na de finish zie is een groepje schuilende LE-ers die dicht op elkaar gekropen in een portiekje zitten. De rest van mijn groep tref ik in een gezellig kroegje op het plein. Doordat ik vrijwel onmiddellijk doorga naar het hotel

*Nooit meer last van uitputting
met een bier van Bofferding*

om m'n natte spullen uit te trekken mis ik de huldiging. Jawel, want de drie dames in het gezelschap hebben het buitengewoon goed gedaan. Mini wordt bij de dames tweede overall en in haar leeftijdscategorie, Marian is snelste in haar leeftijdscategorie en zelf mag ik als derde in mijn leeftijdscategorie een mooi Rivella-fietsshirt in ontvangst nemen.

De conclusie van mijn eerste Gaul is dat het een goed georganiseerde cyclo is met prima verzorging, afgezette wegen en duidelijke bewegwijzering. De wegen in Luxemburg zijn uitstekend onderhouden waardoor de afdalingen echt lekker lopen. Kortom La Gaul is een echte aanrader en ik ben van plan volgend jaar weer mee te doen.

Riena

*Ledigerfers flankeren Mini en haar trofee
tijdens de fotosessie*

Uitslag Charly Gaul 2011

Klassering 163 km

	Tijd
127 Bert Coenen	4:50:22
139 Eltjo Keijer	4:56:10
154 Wannas Stas	5:01:09
171 Bart Luijten	5:05:27
196 Dinus de Vries	5:11:54
219 Ber Dölle	5:23:28
221 Wim van Wijngaarden	5:23:44
235 Mini Kaliviniakis	5:31:25
241 Frank van Waert	5:38:02
256 Riena Tienkamp	5:50:12
257 Paul v.d. Nieuwenhuijzen	5:50:33
278 Jan Bultjes	6:03:02
DNF Jeroen Verdenius	

tijd winnaar: 4:17:21

aantal renners gefinisht: 309

Klassering 103 km

	Tijd
530 Chris Bruijnes	3:41:26
531 Pluup Bataille	3:41:27
624 Marian Willems	4:19:06

tijd winnaar: 2:40:31

aantal renners gefinisht: 655

*Alle klasseringen onder voorbehoud.
Bij afwezigheid van Bram de Vlieger
kon Bert dit jaar dan toch op de eerste
LE-plaats eindigen. De redactie sluit
echter niet uit dat er alsnog een ver-
legen Ledigerfer zich komt melden die
de redactie over het hoofd heeft gezien
waardoor de jury genoodzaakt is de
uitslag te wijzigen. Red.*

13 JAAR KRIEK ONTLEED

De Kriek (La Vélomédiaire Claudy Criquelion) wordt door velen gezien als het officiële clubkampioenschap van Fietsclub Ledig Erf. Deze cyclo-sportieve rond La Roche, over 170 kilometer met 3300 hoogtemeters, staat bekend als de zwaarste cyclo van de Benelux. Een sanglier d'or behaald op de Kriek, daar kun je mee thuis komen!

Hoe moeilijk is het nou eigenlijk voor de gemiddelde wielrenner om een gouden tijd te rijden op de Kriek? Wordt het wellicht makkelijker om goud te rijden als je in een hogere leeftijdsgroep komt, of weegt het niet op tegen de fysieke achteruitgang? Hoe eerlijk zijn die tijdslimieten (barèmes) voor het behalen van goud? Is het de laatste jaren makkelijker geworden om goud te rijden, omdat sinds 2006 met een chip gereden wordt? Maken de weersomstandigheden de tocht zwaarder, of reduceert het weer slechts watjes uit de uitslagenlijst? De resultaten van de Kriek zijn vanaf 1999 beschikbaar via internet, daarmee moet een antwoord op bovenstaande vragen te geven zijn.

Leeftijdsgroepen en tijdslimieten voor het behalen van goud (barèmes)

De limieten om goud te rijden zijn per leeftijdsgroep weergegeven in tabel 1. (NB: Tot 2002 mochten mannen in de groepen 18-29, 30-39, 40-49 en 50-59 er tien minuten langer over doen. Voor de

vergelijkbaarheid van de gegevens is voor de gehele periode van onderstaande tijden uitgegaan.)

Invloed van de chip

Vanaf 2006 worden medailles toegekend op basis van de chip-geregistreerde tijd, dus de tijd tussen start- en finishlijn. Tot 2006 kreeg je de wachttijd, die je in het startvak stond te verdoen na het startschot, er bovenop. En met een beetje pech moest je bij de finish ook nog wachten totdat je barcode door iemand van de organisatie was gescand. Uit de uitslagenlijsten is af te leiden dat er ruim 200 fietsers per minuut over de startlijn gaan. Bij een deelnemerstotaal van 2000 is de laatste renner na 10 minuten op weg. Door invoering van chip-registratie is de gemiddelde netto-tijd van het startveld dus ongeveer 5 minuten sneller geworden. Op de officiële eindtijd heeft de invoering van de chip geringe invloed; de eindrangschikking wordt nog steeds bepaald op basis van de bruto-tijd.

Tabel 1

	v18-39	v40+	m18-29	m30-39	m40-49	m50-59	m60+
Goud	7:20	7:40	5:50	6:05	6:20	6:35	7:00

Deelnemersaantallen

Terwijl andere cyclo's steeds drukker worden is het aantal deelnemers bij de Kriek constant gebleven, meestal net iets meer dan 2000. Gemiddeld finishen 1750 deelnemers. In de uitslagen worden alleen gefinishte deelnemers vermeld. Helaas dus geen statistieken over fietsers die langer dan 9:30 uur onderweg zijn of voortijdig afhaken. Wel is in fig. 1 (zie blz 2) te zien dat in jaren met (dreigend) slecht weer (2000, 2004 en 2011) het aantal finishers een stuk lager ligt. De Kriek lijkt een cyclo voor de wat rijpere wielrenner. Meer dan 1/3 deel van de deelnemers is een man tussen 40 en 50 jaar. Mannen tussen 30 en 40 beslaan ook bijna 1/3 van het deelnemersveld. Vrouwen zijn nog steeds een schaars goed bij de Kriek; zelden meer dan 50 in totaal. Ook weinig 60-plussers wagen zich aan de Kriek, maar nog wel net iets meer dan het totaal aantal vrouwen.

Mediane tijd

Om de groepen onderling te vergelijken heb ik per groep de mediaan berekend. De mediaan (middelste waarneming uit een groep) is beter bruikbaar als groeps-karakteristiek dan het gemiddelde. Dit omdat uitbijters een relatief grote invloed hebben op de gemiddelde tijd, maar nauwelijks op de mediane tijd. De mediaan, per groep en gemiddeld over de periode 1999 - 2011, is weergegeven in fig. 2 (blz 2). Als je de mediane tijd vergelijkt met de barèmes van tabel 1, dan valt op dat de mediane vrouw op goud koerst, maar de mediane man naar goud kan fluiten. Mediane mannen onder de

30 jaar komen een half uur te kort voor goud, de mediane man in andere leeftijdsgroepen zo'n twintig minuten. In de loop der tijd zijn de groepen wel sneller geworden (fig. 3, blz 2); de mediane man is in ruim tien jaar tijd ongeveer 20 tot 30 minuten sneller geworden. Kijken we bijvoorbeeld naar een recent snel jaar (2009) dan zien we dat de mediane man tussen 30 en 50 jaar slechts vijf minuten tekort kwam voor goud.

Snelste tijd

De tijd van de winnaar is door de jaren heen niet veel veranderd. Meestal ligt die tussen de 4:50 en 5:00 uur. Over de winnende tijd van de vrouwen valt statistisch niet veel te zeggen; door het lage deelnemersaantal bij de vrouwen en de grote niveauverschillen van jaar tot jaar liepen de winnende tijden uiteen tussen 5:14 en 6:59 (zie fig. 4, blz 2).

Le Sanglier d'Or

Het percentage rijders dat goud behaalt is weergegeven in figuur 5. Opvallend is het hoge percentage gouddelvers bij de vrouwen. Wellicht koerst de organisatie het kleine aantal vrouwen en legt de lat voor het behalen van goud niet extreem hoog. Wat ook opvalt is dat in alle categorieën de percentages stijgen, behalve in de categorie vrouwen 40+. De hoogste percentages zijn behaald in 2006 (het jaar van invoering van de chip) en de jaren vanaf 2009.

Conclusies:

De **mediane man** is in 13 jaar tijd ongeveer 20 minuten sneller geworden

in de Kriek. Opvallend is dat de tijden van de winnaars in dezelfde periode nauwelijks sneller zijn geworden. Wat is er aan de hand? Traint **de mediane man** meer en beter, of is het kleiner wordende tijdsverschil met de top aan het verbeterde materiaal toe te schrijven?

Vanwege de lage deelnemersaantallen is het niet goed mogelijk om betrouwbare uitspraken te doen over **de mediane vrouw**. Een gewaagde stelling is dat, vooral in de groep 40+, ontwikkelingen in de wielersport (beter materiaal, sportvoeding) niet aan de mediane vrouw zijn besteed.

De vraag of het makkelijker is geworden om goud te rijden kan bevestigend beantwoord worden: het aantal behaalde gouden diploma's in de periode 1999 tot en met 2011 stijgt binnen alle groepen (behalve 40+ vrouwen). Ook het ouder worden levert goudvoordeel op. Bij vrouwen stijgt het percentage van ruim 50% (groep 40-) naar ruim 60% bij de overgang naar de 40+groep. Mannen onder de 30 moeten het hardste werken voor goud: slechts 30% slaagt in de gouden missie. Mannen tussen de 30 en 60 jaar scoren rond de 35%. Van de krasse 60+ers die de Kriek nog aandruren, koerst ongeveer 40% naar goud.

Het weer en de route

In 2008 waren de eindtijden duidelijk minder snel (zie figuren). Het weer was prima, maar de afwijkende route van dat jaar - de Côte de Beffe moest worden afgedaald in plaats van beklommen, met een aantal lastige bonusklimmetjes daarvoor in de plaats - zal debet zijn aan de significant langzamere tijden van 2008. Jaren met slecht weer zie je alleen terug in het lagere aantal gefinishte deelnemers nauwelijks in de gerealiseerde tijden. Niet starten op de Kriek, omdat het met slecht weer moeilijker wordt om goud te rijden, is daarom geen geldig excuus.

Herziening barèmes

Alleen al door chip-registratie is het behalen van een gouden medaille gemiddeld ongeveer 5 minuten dichterbij gekomen. Andere factoren (materiaal, fanatisme) doen ook een stevige duit in het zakje. In 1999 haalde amper een kwart van de deelnemers goud, nu is dat ongeveer 40%. Als deze trend zich doorzet behaalt binnen enkele jaren de mediane man een sanglier d'or! Om de exclusiviteit van een sanglier d'or te vergroten zou niet meer dan 30% van de deelnemers op goud uit moeten komen. De bijbehorende barèmes staan in tabel 2.

Jan de R.

Tabel 2

	v18-39	v40+	m18-29	m30-39	m40-49	m50-59	m60+
Goud (nu)	7:20	7:40	5:50	6:05	6:20	6:35	7:00
Goud (30%)	6:45	7:00	5:45	5:50	6:00	6:20	6:40

LAATSTE TOCHT VAN DE MAAND VAN 2011 DE BRONCKHORSTER PIJL

De herfststormen komen in aantocht en de Bock wordt reeds gebrouwen. Tijd voor een oude LE-traditie: een brouwerijtocht! Wel even 189 km.

Richting de rollators in Bronckhorst waar we onze Harry op een terrasje aan een bakkie zien leuren.

De tocht rijden we met 7 mensen zo rechtuit mogelijk naar Arnhem (langs de spoorlijn), over de Posbank tussen de lokale fietsploegen, over het pontje van Bronckhorst, tussen de rollators in dit Anton Pieckdorpje door naar het dorpje Rha: de plek van de Bronckhorster brouwerij Rodenburg. De brouwketels staan in de stallen van de boerderij. Daar schenkt brouwer Steve ons een flink glas

Blond en voor de liefhebbers nog een Triple. Met een vers broodje. Stout en Nightporter zijn helaas voor later. Harry staat al klaar om onze bestelde biertjes naar Utrecht te brengen: handig! Terug langs de IJssel tegen wind en door regen, over brug Westervoort, onderlangs de Arnhemse kade, weer droog en snel terug langs die spoorlijn naar Het Erf. Pfff weer een biertje. Stempelkaart vol! Otte

Ketelbinkie

Steve schenkt ons glimlachend en trots zijn smakelijke triple

Proost!

EEN A BIJ DE B'S

Begin november sluit een bekende A-rijder (we noemen hier geen namen!) zich op zondag aan bij de B-groep. Laten we hem zodoende voor het gemak maar even 'B' noemen. Ik heet hem hartelijk welkom en informeer hem dat de B-groep wel doorrijdt (30-35) maar ook 'sociaal' probeert te rijden. Huh?

B rijdt zich meteen vast tussen enkele B's die voor het stoplicht blijven wachten. Ook aan kreten als 'voor' en 'tegen' en zo moet hij erg wennen: "bij de A's zien we wel hoe het verloopt" vertelt hij. Ik heb nog net de tijd om te vragen naar het waarom: "nog moe van een flinke ATB-tocht" zegt hij kort. Zijn de A's nu watjes geworden of is het een verfijnde taktiek van inspannen, inhouden en dan opeens vlammen?

Ik ben heel benieuwd. Deze zomer is Peter V. ook al tamelijk rielekst bij de 2-daagse IJsselmeer gesignaleerd! Wat speelt er toch bij die A's?

Het voelt wel leuk zo'n A-rijder in je wiel: het idee dat ie zo wegschiet en waar blijf je dan als B-rijder? Nergens natuurlijk. Dat wil zeggen: we laten zulke rijders meestal lekker gaan en sluiten daarna verder weer ons 'B-eloton'. Ooit zat Annemarie

in mijn wiel maar daarvoor was ze dan wel twee weken flink ziek geweest. Enfin, op de Ruiterberg schiet B naar voren en hij kan nog net worden afgeremd onderaan de Hoogstraat waar we ca. 20 seconden wachten op een achterblijver. "Zo lang?" roept B.

Ik vraag B (precies op de plek waar Jos de week erna een leuke band krijgt): "hoe doen jullie dat eigenlijk wanneer

iemand een leuke band krijgt?". "Tja, dat is dan vette pech zagezegd".

We rijden lekker door; ongedurig staat B bij de rotonde onderaan de Amerongseberg, waar wij altijd even wachten op de afvallers en snel een reepje naar binnen werken. "Echt waar? Drie minuten, zo lang?" "Nog een geluk dat je je niet bij de C-groep hebt aangesloten, die gaan uitgebreid lunchen bij Boslust", zegt een B-rijder.

Maar dan gebeurt er op de Dijk iets merkwaardigs. Is het een sneaky interval training of slaat het sociale toch aan? B laat zich afvallen naar een achterblijver, probeert hem mee te krijgen en meldt zich kort daarna (dat wel natuurlijk) weer bij het peloton. "Ik heb het geprobeerd maar hij was op".

Het betonpad en 36 km/u is een nieuwe ervaring voor B en wel-dra zoemen diverse bandjes in

zijn wiel. B geniet!

Op de Achterdijk wordt hij weer onrustig en gaat er plots vandoor wanneer we een eenzame A-rijder oppikken: Joeri. B knijpt plots in zijn remmen: 'een plaagstootje' noemt hij dat. Joeri gaat mee maar valt eveneens stil vanwege verkeerd schakelen. De B's maken de sprint verder af. Wat dan nog resteert is het café maar B is dan al verdwenen ...

Otte

FOTOGRAFIE EN FIETSEN

EEN BEELDIGE COMBINATIE

Net zoals literatuur en wielrennen goed samen gaan is de combinatie wielrennen en fotografie ook krachtig. Vergeleken met veldspelen zoals voetbal en hockey (ook eigenlijk geen echte sporten) staat wielrennen al meer dan honderd jaar voor tot de verbeelding sprekende platen, waar genoemde andere sporten armoedig tegen af blijven steken. Heb je een foto gezien van een man met een bal, dan heb je ze allemaal wel gezien. Wielrennen zorgt voor platen die in het geheugen blijven hangen.

In dit stukje laat ik een aantal bekende en onbekende foto's voorbijkomen.

Wie kent niet de heerlijke foto's van wielrenners als ... en ... uit eind achttienhonderd. Stoere mannen met

handen als kolenschoppen, grote snorren en indrukwekkende dijen. Vaak omhangen met een enorme lauwerkrans als winnaar afgebeeld. Wel ging het hier meestal om baanwielrenners.

In de jaren dat de Tour de France en andere grote rondes en eendagswedstrijden een vlucht namen werden de wielrenners gebruikt als onderwerp in de meest schitterende decors. Wat moet het als krantenlezer heerlijk geweest zijn om dergelijke foto's te zien. Woonde je ergens in Friesland en was je verste reis ooit een tripje naar Limburg. En dan foto's van helden als ... en ... in sprookjesachtige berglandschappen met besneeuwde bergtoppen of tegen langs muren van historische steden als ... .

Op een zeker moment worden foto's zelfs artistiek verantwoorde meesterstukken. Ik moet vaak denken aan de foto van Hans Heus (?). De kopgroep in de Tour van 19xx fietst de Aubisque op. Niets scheidt de renners van de afgrond. Waanzinnig mooi licht. Het is een perfecte plaat. Zwart-wit en tot de verbeelding sprekend, in alle eenvoud.

Kleur doet in de tweede helft steeds meer zijn intrede. Dit heeft voor- en nadelen. Kleur kan enorm afleiden van het eigenlijke onderwerp. Aan de andere kant is een peloton dat langs een veld zonnebloemen trekt wel 'lekker'. De schreeuwerige pakjes die de renners dragen zorgen helaas te vaak voor een kleurenexplosie die afbreuk doet aan de beelden. Misschien dat de ingezette retrotrend hier iets goeds in kan betekenen.

De kunst om snelheid te vangen in beeld is een uitdaging die fotografen steeds aangaan. Vooral (ploegen)tijdritten lenen zich hiervoor. Ooit zag ik een kort filmpje over hoe Hans Heus te werk ging bij een tijdrit in de Tour. Hij stelde zich ergens midden in een veld op met een trapje en een grote flitsset. Het leidde tot een schitterende foto van Lance Armstrong, eenzaam vechtend tegen de wind.

Ik was dit jaar in de Tour en probeerde hetzelfde om er achter te komen dat het echte sportwerk te hoog gegrepen is. Bovendien was het idee al enorm gepikt natuurlijk!

De fietsen zelf, dus zonder hun berijders, zijn ook al kunstzinnige onderwerpen voor een foto. Een close-up van een cassette of een carbon bidonhouder kan een wielrenner in vervoering brengen. Een rij ruimte-achtige tijdritfietsen met het juiste licht en vanuit een goed perspectief hang je zo aan de muur!

Er zijn natuurlijk ook de foto's die genomen 'moeten' worden vanwege hun nieuwswaarde. Als Cavendish wereld-

kampioen wordt, wil ik op maandag toch wel graag een foto van die juichende vent. Raas, die de Amstel Goldrace wint en in tranen uitbarst. Ook dat moet in de krant. Het hoeft niet allemaal artistiek verantwoord te zijn!

Als uitsmijter nog een persoonlijke favoriet. Ik heb als fotograaf ook vaak een kleine camera bij me. Al fietsend fotograferen...da's pas een fijne combi!

Laurens

Tenslotte zijn er foto's die meer waarde krijgen in de loop van de tijd. In 1995 was ik aanwezig toen Lance Armstrong zegevierend over de streep kwam in Limoges, twee(?) dagen nadat Fabio Casartelli omkwam. Hij priemde zijn vingers in de lucht; ik wist nauwelijks waarom. Ik kende Armstrong ook eigenlijk niet. Een dag later reed hij de tijdrit, en dat deed hij 15 jaar later opnieuw (zoek de verschillen!). Nu kent iedereen Armstrong.

Een zwart-wit afbeelding van Antonie van Leeuwenhoek, ontdekker van de Giardi parasiet.

AVONTUREN VAN EEN BORDJESJAGER

Straatnaambordjes, wie kijkt er naar? Vijf jaar geleden stond ik in Rijpwetering. In mijn notities voor de Bollentocht schreef ik: Aan het einde van de weg rechtsaf en dan meteen het Joop Zoetemelkpad op. Hee, leuk bordje trouwens; even een foto maken.

Dat was mijn eerste wielrenbordje. Daarna maakte iemand me in Zuid-Limburg attent op de Hennie Kuiper-allee. Dat is geen officiële weg, maar er hangt wel een bordje. En dat is genoeg. In de Amstel Gold Race van 1982 nam Kuiper hier op weg naar de Geulhemmer Berg een klein afstekertje dat hij tijdens de verkenning ontdekt had. En zo kon hij na bandenpech weer aansluiten bij de kopgroep. Oud-mijnwerker Sjef Royen: "Hij reed de sigaret zowat uit mijn mond!" Luttele seconden na Jan Raas werd Kuipertje die dag zesde. In zijn geboorteplaats wordt hij alleen geëerd met een viaduct ("de straten waren op"), maar het illegale bordje van Bennie Ceulen en zijn vrienden hangt nog steeds in Geulhem.

De meest recente straatnaam die ik tijdens het fietsen spotte was de Via Casartelli bij het Como Meer afgelopen zomer. Weliswaar niet vernoemd naar de bevreemde Fabio, maar die is wel een man van de streek, dus het is vast familie van hem.

Later ben ik wat gericht naar wielerstraatnamen gaan zoeken. Vooral in de nieuwbouw van Nijmegen en Almere zijn er heel wat te vinden. Maar ook daar pik je wel eens een extra'tje mee. Op weg van Fausto Coppi naar Bertje Oosterbosch zag ik uit mijn ooghoek ineens het Tom Simpsonpad liggen.

Wat me wel verbaast zijn de vele spelfouten die ik tegenkom. Blijkbaar worden die bordjes per stuk gemaakt en niet van een mal. In Nijmegen schrijven ze Woutje Wagtmans de ene keer goed en de andere keer op zijn Utreghs. Wereldkampioen Mathieu Cordang (1895), die ooit de sneltrein Maastricht - Roermond versloeg, moet het in Almere zelfs doen met twee spelfouten (zie rubriek Open Oog). Het opzoeken van die straten heeft me wel een hoop verrassende fietstochten opgeleverd. Mede door de GPS-routeplanner kom ik op plaatsen waar ik anders nooit zou komen. Aan de rand van Den Haag wip ik met een klein bruggetje over een negentiende eeuwse vaart. Plotseiling sta ik oog-in-oog met pretpark Drievliet. Als ik de enorme mensenmassa's zie die lijdzaam in de rij staan voor allerlei bizarre attracties, besef ik dat ik waarschijnlijk de enige ben die daar nog nooit van gehoord heeft. Ik heb het gevoel alsof ik door een aflevering van *The Simpsons* fiets.

trotse bewoner spreekt mij aan: “Zijde gij al bij zun graf gewist?” Nee, niet aan gedacht ook, maar even-goed bedankt voor de tip. Op het familiegraf staat een foto van Wim en zijn Mieke en ook een porseleinen boekje met de tekst

In de Kolenkit, een wijkje in Amsterdam-West, heeft men wat willekeurige sporters bij elkaar gelegd die rond 2004 overleden zijn. De kaart was blijkbaar sneller klaar dan de bouwheren, want als ik er ben moet Wim van Est nog uit de grond gestampt worden. Een groot geel bord stemt mij echter hoopvol: de Kneet is bereikbaar! Dan maar door naar Haarlem, daar prijkt Van Est in volle glorie. Helaas wordt zijn trouwe maat Wagtmans aan het gezicht onttrokken door een ontembare blauwe regen.

Voor de echte Wim van Eststraat moet je natuurlijk in Sint Willebrord zijn. We vinden hem op het terrein van een voormalige palletfabriek. Er staat een fraaie hardstenen reliëfafbeelding van d'n Wimme, compleet met Pontiac-horloge. In de achterkant staan zijn grootste successen gebeiteld. Naast de standaard blauwe bordjes springt er ook één in het oog die net zo geel is als *De Trui*. Een

“Hoe eerbaar / edel en fijn / kon je toch zijn”. Dat kan toch nooit op IJzeren Willem slaan, denk ik. Maar dan zie ik dat zijn schoonmoeder onder dezelfde steen ligt. Ook in de Piet Moeskopsstraat word ik doorgestuurd naar het kerkhof. “Zijn graf is drie keer zo breed als een gewoon graf, maar dat past wel bij een man van zijn postuur.” Daarover meer in een volgend clubblad.

Het Jan Janssenpad is aanvankelijk niet te vinden. Toch heb ik het bordje een keer op televisie gezien. Het staat in de achtertuin van onze eerste Tour-winnaar. Dus maar op de fiets gestapt om het hem zelf te vragen. Op zijn oude adres rest alleen nog een afbeelding van een gele trui op de bedrijfsruimte, maar enkele dorpsbewoners helpen me verder op weg. Via de (Edwig?) Van Hooijdonkstraat rijd ik naar de Belgische helft van Putte. “Ge gaat rechts-links-rechts en dan is het de derde laatste woning.” Mijn held is juist

de tuin aan het sproeien en ontvangt me gastvrij. “Het Janssenpad ligt in mijn geboortedorp, maar waar precies weet ik niet.” Janssen oogt nog strak voor zijn 71 jaar en heeft nog niets van zijn cool verloren. Hij zegt niets over mijn outfit, een replica van het Pelforth-shirt dat hij in de jaren zestig droeg. Enkele weken later vind ik in Nootdorp alsnog het echte bordje.

In Landgraaf ga ik op zoek naar de Erik Dekkerpassage. Het is er verboden voor fietsers! Zal ik het toch wagen? Juist als ik het plein op fiets, komen er twee politieagenten de hoek om. Ik zie het proces verbaal al voor me: “Boete wegens fietsen op de Erik Dekkerpassage”.

Maar zij hebben belangrijker zaken te doen. Er loopt een oude man langs: “Ja, Erik Dekker, die is hier drie keer als eerste over de streep gekomen. Dat was hier vijftig meter verderop.” Ook de Robert Gesink-bult ziet er niet erg gastvrij uit voor de fietsende fan, maar vanaf de oostkant is de klim is wel te doen over een vrijliggend fietspad.

Gaan we even honderd jaar terug in de

tijd. Jonkheer Gerard Bosch van Drakestein was een geducht sprinter. Tussen 1908 en 1928 werd hij zeventien keer Nederlands kampioen! Later werd hij wieljournalist en enthousiast promotor van lange-afstandfietsen. Ook is hij de uitvinder van het witte achterspatbord (!). Ten westen van Amsterdam is er een fraai fietspad naar hem vernoemd, maar een straatnaambordje is daar helaas niet te vinden. Gelukkig is er bij mij om de hoek een laan genoemd naar zijn overgrootvader Paul Bosch, die in de Franse tijd burgemeester van Utrecht was. Hij was eigenaar van de buitenplaatsen Ouden Nieuw-Amelisweerd. Hij kocht in 1807 het kasteel Drakesteyn en plakte die naam achter de zijne. In 1959 verkocht de familie het kasteel aan een zekere Beatrix.

Tot zover mijn bescheiden eerbetoon aan onze grote wielrenners. Michael Boogerd, Johan Museeuw, Karsten Kroon, Lars Boom en Huub Zilverberg heb ik er zelf maar aan toegevoegd.

Joost van Waert

15e LEDIG ERF TIJDRIJ

Uitslag individuele tijdrij

1	Bram vd Hulst	15:07
2	Laurens Hitman	15:18
3	Gerco Meijer	15:52
3	Cees Sagt	15:52
5	Bram de Vlieger	15:54
6	Peter Verhallen	16:31
7	Jan de Ruiter	16:34
8	Joost van Waert	16:40
9	Ivan Soenario	16:51
10	Ber Dölle	17:06
11	Bert Coenen	17:10
12	Luut van Hoogevest	17:30
13	Henk Stellingwerf	17:36
14	Michiel Hoogendijk	17:52
15	Janine Mariën	18:17
16	Jos Smulders	18:24
17	Marjon vd Leer	18:37
18	Mini Kalivianakis	18:51
DNF	Jan-Thijs van Dalen	

Uitslag ploegen tijdrij

1	Laurens, Jan, Michiel H, Bram dV.	15:29
2	Peter, Bram vdH., Jos, Ivan	15:49
3	Joost, Luut, Ber, Henk	16:15
4	Nadja, Gerco, Rob, Michiel G.	16:41

Van onze verslaggever: Op 29 oktober was het dan toch zover: de 15e Ledig Erf tijdrij. De verschuiving van de datum werd enkel door slechtweerrijders betreurd. Het was toptijd weer, maar liefst 10 renners reden een PR. De Joost van Waert opvouwbare wisselbokaal is uitgereikt aan Michiel Galama, omdat hij de oudste deelnemer was in de ploegentijdrij.

SCHURENDE SCHAKELS

Otte's roddelhoek

* "Ik heb wel afgezegd, maar ik bleek toch niets beters te doen te hebben en ben toen toch maar gekomen" (Rob Y. bij de eerste spinles).

* Afzeggen bij spinnen vanwege een 'luchtweginfectie' is wel een heel ingewikkelde manier om te zeggen dat dat zweet zo stinkt.

* De redactie haalde nog twee fouten uit Bert's artikel. Gna Gna!

* Ze zeggen: Bert Coenen kan geen waaiers rijden.

* Vraag: vallen dikke vrouwen wel op

kleine smalle wielrenners?

* Van die snelle dame die voor een ritje onder de 60 km. niet uit haar bed wilde komen, is nooit meer iets vernomen.

* Sommigen verkiezen 's zondags het bed boven de fiets!

* B.B.: suggestie voor je rechterbil: het woord getatoeëerd (met drie e's!).

* Niet struikelen met je fietsschoentjes op die gladde steentjes van het nieuwe terras hè!

* Wie is straks dit voorjaar de eerste bij de club met elektrisch schakelen?

OPEN OOG

Al fietsend door stad en land kom ik soms een bescheiden eerbetoon tegen aan een van de ‘slaven van de weg’. Tijdens de Bollentocht 2006 fietsten we even buiten Rijkswetering over het enige echte Zoetemelkpad. Na Joop kregen nog vele wielerhelden hun eigen straat (al dan niet met spelfouten).

Joost van Waert

Tocht van de Maand
IJSSELMEER 2-DAAGSE 2011

